

TYKO SALLINEN: KEVÄTTALVI, 1914. KANSALLISGALLERIA, KUVA YEHIA EWEIS

MARJO MELA

Taas koulusta

Koulu on ollut taas tapetilla, ja mielipiteitä asioista on suuntaan jos toiseenkin. Onko mahdollista luopua armovitosista ja armokaseista ja jättää oppilaat luokalle? Pitääkö todella osata lukea, laskea ja kirjoittaa jollain kohtuullisella tasolla? Ymmärretäänkö maahanmuuttajataustaisia oppilaita liikaa, mikä torppaa tulevaisuudessa heidän etenemisensä koulutuspolulla?

1970-luvulla, jolloin minä kävin koulua, vastaukset näihin kysymyksiin olivat suhteellisen itsestään selviä. Luokalle jääminen ei ollut mitenkään harvinaista, eikä oppikouluun edes päässyt ilman jonkinlaisia perustaitoja. En kaipaa rinnakkaiskoulujärjestelmää takaisin, mutta peruskoulun viimeisten luokkien arviointiin kaivattaisiin jonkinlainen ryhtiliike. Tähän pyritään nyt vaikuttamaan opetusministeriötä myöten, sillä siellä katsottaisiin mielellään hyviä PISA-tuloksia. Lukioissa ja ammattioppilaitoksissa toivotaan peruskouluilta realistisempaa arviointia. Nuoriso ei nimittäin ole tottunut pettymyksiin.

Tarvitaanko englannin lisäksi muiden kielten opiskelua, vaikkapa saksaa, ranskaa tai latinaa? Ainakin virkamiesten mielestä se on ihan turhaa, sillä näiden kielten opetus on liian kallista ja vaikeuttaa lukujärjestysten tekoa. Myös painotusluokat ovat olleet tapetilla Helsingissä. Joidenkin mielestä painotusluokat nimittäin estävät tasa-arvon toteutumisen, ja ne on liitetty keskiluokkaisten vanhempien koulushoppailuun, vaikka toisaalta kuka tahansa taustasta ja varallisuudesta riippumatta voi näihin painotuksiin hakea.

Kaiken digihuuman keskellä on havahduttu vihdoin siihen, että paperinen oppikirja on ihan hyödyllinen kapistus oppimisen kannalta ja vihkoon kirjoittaminen on mieleenpainamisen kannalta tehokkaampaa kuin tietokoneella kirjoittaminen. Poliitikot ovatkin Helsingissä korvamerkinneet rahaa oppimateriaalien ostoon.

Lukion matemaattisissa aineissa sähköisiä oppimateriaaleja on kuitenkin pakko käyttää ylioppilaskirjoitusten vuoksi, sillä opiskelijoiden oletetaan osaavan tiettyjen sovellusten käyttö. Reaaliaineissa paperikirjan ja vihon käyttö on huomattavasti helpompaa. Koulussamme lainataan oppikirjat opiskelijoille kurseja varten, ja myös yo-kokelaille löytyy lainakirjoja kokeisiin valmistautumiseen. Kirjojen palauttaminen on

kuitenkin opiskelijoille huomattavasti vaikeampaa kuin lainaaminen, mutta siinä vaiheessa, kun uhkaus laskusta kilahtaa sähköpostiin, kirjojen palautusnopeus kiihtyy kummasti.

Matalan syntyvyyden vuoksi oppilasmäärät varsinkin pienemmillä paikkakunnilla tulevat johtamaan koulujen lakkauttamisiin. Helsingin seudullakin oppilasmääriä joudutaneen tarkastelemaan, mutta ei ollenkaan samassa määrin kuin muualla Suomessa. Tosin tulevaisuudessa opettajista saattaa olla ylitarjontaa.

Helsingin kouluissa on jo tunnetaitojen opetusta, mikä on hyvin tarpeellista sosiaalisten taitojen ja yhteiskunnassa toimimisen kannalta. Meidän ei auta muu kuin tulla toimeen toistemme kanssa.

Ehkä eniten toivon sitä, että oppilaat oppisivat jo ala-asteella opiskelemaan, jotta opiskelutaidot olisivat hallussa. Silloin opiskelu olisi myöhemmin helpompaa. Lukiossa opiskelutahti on jo sen verran kovempaa, että taidoista olisi huomattavasi apua.

Koululle ja yhteiskunnalle asetetaan jatkuvasti uusia vaatimuksia, milloin kenenkin toiveesta, mutta koululla ja opettajillakin on rajansa. Nykyään opettajan tulisi olla ihmeidentekijä ja kyllä me sitä olemmekin. Ihan rehellisesti!

MARJO MELA
PÄÄTOIMITTAJA